

ת.פ.ח 502/07

בבית המשפט המחוזי

בפני הרכב כב' השופט קולה

בנצרת

קבוע ליום 17.10.21

המבקש: רומן זדורוב - נתין זר בעל מעמד זמני ת"ז 001666106

(בעל אזרחות אוקראינית AC 708847)

ע"י ב"כ עו"ד ירום הלוי

מרחוב ארלוזורוב 145, ת"א

טל' 050-5690130, פקס- 03-6966815

- נגד -

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה מטעם המבקש לפיה בהמ"ש הנכבד יודיע/יורה לפרקליטות כי היא מנועה מלטעון במשפט החוזר ו/או לנסות "להוכיח" את הטענות שטענה בנאום הפתיחה (בע' 149 לפרוטוקול, שורות 15-25) ו/או כל טענה אחרת, העומדת בסתירה לחמש העובדות המוסכמות, שעל רובן המכריע (א, ב, ד, ה) הצהירה הפרקליטות בנחרצות בכל ההליכים למן המשפט הראשון, ושרובן המכריע (א, ב, ד, ה) עמדו ביסוד החלטת בהמ"ש העליון (מ"ח 6881/19) על קיום המשפט החוזר בתיק הנדון:

א. העובדה כי בתא שבו ארע רצח המנוחה התגלו שלוש עקבות נעל (חלקי עקבות נעל) שכונו, כידוע, "העקבות הזרות".

ב. העובדה כי הן הוטבעו ע"י אותה נעל, כלומר ע"י אותו אדם.

ג. העובדה כי הן הוטבעו במסלול יציאה מהתא לעבר התא הסמוך - השלישי.

ד. העובדה כי הן לא היו שייכות למבקש.

ה. העובדה כי הן לא היו שייכות גם לכל האזרחים שהגיעו לזירה (שירותי הבנות בכללותם) לאחר גילוי הגופה, ואשר נעליהם הושוו לעקבות הזרות (והעובדה כי אף אחד מהשוטרים שחלפו בזירה לא טען בכלל מעולם כי נכנס לתא שבו ארע הרצח).

(כל ההדגשות שלי – י.הל, אא"כ נכתב אחרת).

כללי:

1. כזכור, לאחר שהתגלתה גופת המנוחה בתא השירותים השני (להלן: **התא**), בשעה **18:50**, הגיע צוות המעבדה הניידת לתא, ואז התגלו לנגד עיניו, בין היתר, שלוש עקבות נעל חלקיות עם דם, שהיו לכאורה במסלול יציאה מן התא: על מכסה האסלה המורד, על מיכל ההדחה (הניאגרה) ועל חלקו העליון של הקיר המפריד בין התא לתא השלישי (להלן: **העקבות הזרות** וכן: **הקיר המפריד**). (וראה התצלומים נ/3 – נ/6).
2. לגבי העקבות הזרות קבע מומחה טביעות הנעל של המשטרה (להלן: **שור**), את שלוש הקביעות הבאות, שאף הוסכמו בין הצדדים:
  - א. כי שלושתן שייכות כנראה לאותו זוג נעליים, כלומר לאותו אדם.
  - ב. כי הן לא תאמו את נעליו של המבקש!
  - ג. כי הן לא תאמו גם את אף אחת מנעליהם של כל האזרחים שחלפו בזירה, ואשר כולם מסרו את נעליהם להשוואה (השוטרים שהגיעו לזירת הרצח, הגיעו אליה לאחר שהיא כבר נסגרה שתי דקות לאחר גילוי הגופה ע"י השוטר יוסי לוי, שכבר שהה בשטח בית הספר בעת גילויה).
3. הואיל והעובדה הבסיסית כי מדובר בטביעות נעל, היתה מוסכמת, התלוו אליה, כאמור, גם שלוש ההסכמות הנוספות, שתוארו בסעיף הקודם. הצדדים נותרו אפוא חלוקים ביניהם לגבי זהות אותו מטפס/ת [שיזכה מכאן ואילך, לשם הנוחות, להתייחסות שרירותית כאל זכר]. ההגנה טענה כמובן כי המטפס הזר הוא הרוצח האמיתי, ולכן יש לזכות מיד את המבקש, ואילו הפרקליטות טענה (בהמשך לטענת החוקרים המאוחרת) כי המטפס הזר אמנם איננו המבקש אולם הוא גם איננו הרוצח אלא דווקא אחד מאנשי המשטרה או מד"א, שהגיעו לשירותי הבנות לאחר גילוי גופת המנוחה ["**המחלף האלמוני**"], ולא "אותר" מעולם.
4. וראו סיכומי הפרקליטות במשפט הראשון, בע' 352 ס"ק 2, 3: "במהלך המשפט התייחסה ההגנה **לעקבות או חלקי עקבות נעל** מוכתמות בדם שנמצאו על האסלה, על מיכל הניאגרה ועל הקורה המפרידה בין תא מס' 2 לתא מס' 3. הועלתה טענה כי **עקבות** אלה שייכות לרוצח האמיתי של המנוחה, ומאחר והן אינן תואמות את נעליו של הנאשם הרי שהוא איננו הרוצח. אין מחלוקת בין ההגנה לבין התביעה בנוגע לעובדה כי **הנעליים שהותירו את עקבות** אלה לא אותרו".
- ובע' 353 ס"ק 6: "כל שה**עקבות** מוכיחות **בבירור** הוא כי **זוג נעליים** נוסף [אחד] הותיר עקבות בזירה".
- העתק שני העמודים הנ"ל מסיכומי הפרקליטות מצ"ב **כנספח א'**.
5. המותב של בהמ"ש הנכבד, שישב בדין במשפט הראשון, והרשיע את המבקש ברצח המנוחה, קיבל בהכע"ד את עמדת הפרקליטות כי ככל כנראה ה"מחלף האלמוני" הוא שהותיר את העקבות הזרות.

6. על הרשעה זו הגיש המבקש, כידוע, לבהמ"ש העליון, והפרקליטות טענה בעיקרי הטיעון שהגישה לבהמ"ש העליון את הדברים הבאים:

א. בסעי' 165: **"כידוע, על מושב האסלה, מכסה מיכל ההדחה ועל הקיר המפריד בין תאי השירותים, נמצאו שלוש עקבות נעל בדם, השייכות כנראה לאותה נעל, ושלא נמצאו מתאימות לאף נעל שנמסרה לבדיקה, לרבות נעלי הנאשם. העקבות מצביעות על מסלול יציאה מהתא החוצה, לאחר הצטברות דם על הרצפה, אל עבר התא הסמוך."**

ב. בסעי' 166 (שורה רביעית): **"אכן, העקבות הללו מייצרות 'מסלול יציאה' מהתא, ואיננו יודעים של מי הן."**

העתק תוכן הסעיפים הנ"ל בעיקרי הטיעון מצ"ב כנספח ב' (לא היה בטיעוניה טיעון כלשהו שנגד את העמדה הברורה הנדונה).

7. גם בבהמ"ש העליון לא היתה כמובן מחלוקת לגבי קיומן של שלוש העקבות הזרות, וההסכמות שפורטו לעיל. וראה בנדון למשל בסעיף 297 לפסק דינו של כב' השופט דנציגר: **"...במקרה שלפנינו - בכל הקשור בשלוש העקבות הזרות - יש תמימות דעים בין**

הצדדים כי עקבות הנעליים שנמצאו אינן שייכות למערער. לשון אחר, יש הסכמה לקיומו של ממצא עובדתי שלפיו אין התאמה בין העקבות דן לבין נעליו של המערער. אדרבא, המשיבה עצמה מציינת כי שלוש העקבות מייצרות מסלול יציאה מהתא ואיננו

יודעים של מי הן" [ע' 37 לעיקרי הטיעון מטעמה]" [וראה בנדון נספח ב'].

העתק סעי' 297 מפסק דינו של כב' השופט דנציגר מצ"ב כנספח ג'.

8. השופטים בבהמ"ש העליון נחלקו ביניהם רק לגבי שאלת נפקותן של העקבות הזרות לגבי הרשעתו של המבקש.

כב' השופט עמית קבע כי קיומן הוא הדבר החיובי היחיד, העומד לזכותו של המבקש; וכב' השופט בדימוס זילברטל קבע כי הן מהוות "סימן שאלה מטריד ביותר". חרף הדברים, השניים דחו את ערעור המבקש.

דעת המיעוט מפיו של כב' השופט בדימוס דנציגר, קבעה כי קיומן של העקבות הזרות עומד בסתירה מהותית לאופן התרחשות הרצח, כפי שתואר ע"י המבקש בהודאתו ובשיחזורו, ובנוסף כי יש בהן כדי לגרוע ממשקל הודאותיו. מסיבה זו, ובשל סיבות נוספות, קיבל כב' השופט את ערעור המבקש וזיכה אותו (וראה לגבי התייחסות שלושת השופטים לעקבות הזרות, גם בסעי' 139-145 להחלטה על קיום משפט חוזר, שכבר הוגשה לתיק בהמ"ש הנכבד).

9. ביום 23.10.19 הגיש הח"מ את הבקשה לקיום משפט חוזר למבקש. הבקשה נחלקה לשלושה חלקים: בחלק הראשון סקר הח"מ ראיות מדעיות חדשות, המוכיחות כי המבקש לא רצח את המנוחה. (בחלק השני הוא סקר את הראיות שמוכיחות כי א.ק רצחה אותה, ובחלק השלישי הוא סקר את הראיות המוכיחות כי במשפט הראשון נגרם לו עיוות דין מהותי וממשי).

10. עיקר החלק הראשון של הבקשה התמקד בקיומן של העקבות הזרות, ובעובדה כי כתם דם של המנוחה, אשר נזל וכיסה על העקבה הזרה הראשונה, מוכיח כי העקבות הזרות אכן הוטבעו ע"י הרוצח ולא ע"י "מחלץ אלמוני" דמיוני, שהומצא ע"י המשטרה והפרקליטות.
11. בנוסף, היפנה הח"מ לעובדה כי התברר (בדיעבד, בחודש ינואר 2019) כי בתא הסמוך, השלישי, נמצא כתם דמה של המנוחה על מתקן ניר הטואלט. הח"מ טען בהקשר זה כי הימצאותו תומכת מזוית נוספת בחפות המבקש, בכך שהרוצח אכן עבר לתא השלישי, וזאת במסלול שסותר את דרך יציאתו מהתא בשיחזור – בקפיצה ישירה מעל דלת התא.
12. גם בהליך הארוך בבהמ"ש העליון, לפני מתן ההחלטה בבקשה, לא היתה מחלוקת בדבר קיומן של העקבות הזרות. לכן בדיונים שהתקיימו בפני כב' המשנה בדימוס לנשיאת בהמ"ש העליון, השופט מלצר, המחלוקת בין הצדדים היתה אחת ויחידה: האם דם המנוחה יכול היה לזלוג ממנה ולכסות על העקבה הזרה הראשונה רק בסמוך לאחר מותה, כטענת הח"מ בבקשה (ואז ברור בודאות כי העקבות הזרות הוטבעו ע"י הרוצח, ולכן המבקש לא רצח את המנוחה) או שיכול היה לזרום מהגופה גם לאחר גילויה, כחמש שעות אחרי המוות, וזאת כתוצאה מפעילות הפרמדיק, שהצמיד אליה רפידות מוניטור, כטענת הפרקליטות.
13. הצדדים הביאו בחודשים נובמבר 2020, ינואר 2021 חוות דעת מומחים נוספות, עפ"י מתווה שקבע כב' השופט מלצר לגבי המחלוקת הצרה, (ואז התברר כי מומחה הפרקליטות סבר כדעתו של מומחה ההגנה, כי הדם ניגר בעת הרצח או מיד לאחריו – ראה ע' 35 סע' 48 סיפא, וכן סעיפים 154, 155, 190 רישא להחלטה על קיום משפט חוזר. באותו הרגע שינתה פתאום הפרקליטות את עמדתה כי הדם ניגר מגופת המנוחה חמש שעות אחר הרצח, וטענה טענה חדשה וסותרת בעליל, וראה בנדון בסע' 153-155 להחלטה).
14. ביום 11.5.21 קיבל כב' השופט מלצר את הבקשה, וקבע, בין היתר:
- א.** בעמוד 7 להחלטה: "בהמ"ש המחוזי הנכבד התייחס לשלוש **עקבות נעליים חלקיות**, מוטבעות בדם, שאותרו **במסלול הנחזה ליציאה מתא השירותים** בו בוצע הרצח (על מכסה האסל, על מיכל ההדחה ועל הקיר המפריד בין התא השני לתא השלישי; יובהר כי לעמדת המשיבה 1 (להלן גם: המשיבה) [הפרקליטות] אין לראות בעקבות נעליים אלו דווקא משום מסלול הימלטות מהתא). בהקשר זה צוין כי **אין חולק על כך שטביעות נעליים אלו** אינן של המבקש (או של גורמים אחרים כמו חשודים נוספים, מחלצים, או אזרחים ששהו בזירה, שנעליהם נבדקו ע"י שור (להלן: 'עקבות הנעליים הזרות' או 'העקבות הזרות')..."
- ב.** בסעיף 49 – כי "המשיבה שללה גם את טענות המבקש לענין עקבות הנעל הזרות, וחזרה על התזה שלפיה מי מהגורמים ששהו בזירה הטביע **עקבות אלה**: על מכסה האסלה, על מיכל ההדחה, ועל קיר התא."
- ג.** בסע' 147 – כי "...אם אכן צודק המבקש, והתרחיש שלפיו זיבת הדם מהגופה, או בדרך אחרת כלשהי – איננה אפשרית כחמש שעות לאחר הרצח, הוא מועד גילוי הגופה...משמעות הדבר היא כי מבצע הרצח (או אחד ממצעי הרצח) הוא שהטביע את **עקבות הנעל הזרות** (ולכל הפחות את העקבה שעל מכסה האסלה) ורק לאחר מכן...הדם נזל על העקבה...מכיוון שלפנינו

שורת תמימות דעים בין הצדדים לגבי ממצאי חוות דעת שור בענין אי ההתאמה בין נעלי המבקש לבין העקבות הנעל הזרות (ובכללן העקבה על האסלה) – **הרי שבמצב דברים זה קיים קושי להצביע על המבקש כמי שביצע את מעשה הרצח** (ההדגשה במקור).....

ד. בסעי' 151 – כי "עיון בחוות דעתו של השופט צ' זילברטל מגלה כי אילו היה מתקיים ספק ראייתי משמעותי יותר לגבי ההסבר שניתן ע"י דעת הרוב לעקבות הנעליים הזרות – יתכן שהיה בו כדי להביא לשינוי תוצאות המשפט לטובת המבקש. אביא לצורך זה, שוב, את דבריו...בראש רשימת הנושאים שנותרו בגדר תעלומה מצויות....**מדובר בסימן שאלה מטריד ביותר...**"

ה. בסעי' 155 - כי "ההסכמה העקרונית לכך שזליגת הדם מגופת המנוחה שעות לאחר הרצח אינה מסתברת בנסיבות הענין, והקושי לקבוע כי ממצא ברור לגבי האפשרות כי זליגת הדם נבעה מדם שנקווה במקור חיצוני לגופה, וזלג על העקבה מספר שעות לאחר מכן – הן נקודות מרכזיות שעשויות לשפוך אור על מעמדן הראייתי של **עקבות הנעליים הזרות**" (ההדגשה במקור אלא שבאמצעות שינוי צורת האותיות).

ו. בסעי' 188 – כי "המסקנה המתקבלת מכל האמור לעיל היא כי **די בסוגיית זליגת הדם על גבי העקבה שעל מכסה האסלה** (לצד הימצאות כתם דמה של המנוחה בתא השירותים השלישי) כדי להורות על קיום משפט חוזר בעניינו של המבקש. לגישתי, על בהמ"ש המברר לצלול לעומק הסוגיה הנוגעת לזליגת הדם על גבי העקבה שעל מכסה האסלה, וכן לגבי הימצאות דם המנוחה בתא השלישי, לקיים בפניו חקירות של המומחים, אשר חוות הדעת שלהם הוגשו בהקשרים אלה במסגרת ההליך של בקשה למשפט חוזר, ולעמוד על טענות הצדדים בענין **עקבות הנעליים הזרות** וראית הדני"א המיטוכונדריאלי, ונפקויותיהם האפשריות של כל אלה על הרשעה או זיכוי. בגדר השלכותיהם של נושאים אלה יוכל בהמ"ש המחוזי לבדוק מחדש גם את התוודותו והודאותיו של המבקש, והתיישבותן עם מה שעולה מהחומר החדש, לרבות הפרטים המוכמנים והחזוקים שזכרו בדעת הרוב בפסק הדין בערעור".

15. לאחר ההחלטה על קיום משפט חוזר ביקש הח"מ לשחרר את המבקש ממעצרו (למעצר בית עם אזק"ל), וביום 18.8.21 הבקשה התקבלה ע"י כב' השופט התורן של בהמ"ש הנכבד.

16. הפרקליטות עררה על החלטה זו לבהמ"ש העליון (בש"פ 5743/21), וביום 26.8.21 דחה בהמ"ש העליון (כב' השופט שטיין) את הערר. בהחלטת הדחיה קבע:

בסעי' 7 – כי "ההחלטה בדבר המשפט החוזר התבססה בעיקרה על שני אלה: א. **עקבות הנעלים הזרות** בתא השירותים בו מצאה המנוחה את מותה..."

בסעי' 32 – כי "**אם התביעה לא תצליח להתמודד עם הכרסום שלכאורה חל בראיות אלן באופן שימחק מכל וכל את הספק המוחשי לגבי אשמתו של הנאשם, יהא על בית המשפט אשר מקיים את המשפט החוזר לזכות את הנאשם....** כך הוא גם במקרה שלפניי. כפי שקבע

המשנה לנשיאה מלצר בהחלטה בדבר המשפט החוזר, הראיות החדשות שעניינן **עקבות הנעליים הזרות** בתא השירותים שבו נרצחה המנוחה... כל אלה טעונות בירור משפטי יסודי שבמסגרתו **תידרש התביעה להפריך את תזת החפות של המשיב באופן שיסיר כל ספק סביר לגבי אשמתו**."

17. ביום 12.10.21 החלו ההוכחות בתיק הנדון ובפתח הישיבה נאמה ב"כ הפרקליטות את נאום הפתיחה של הפרקליטות.
 בע' 149 (15-25) היא טענה כי: "...אל מול ראיות התביעה המוצקות, כאמור, נאחזת ההגנה בראיות שמקורן באי הסדר ששרר בזירה... ההגנה מתבססת על ראיות שהיו קיימות מיומו הראשון של התיק, ולמעשה מדובר בשלושה **סימנים** שהוטבעו בתא בו בוצע הרצח. הסימן הראשון על מכסה האסלה, הסימן השני על מיכל ההדחה והסימן השלישי על הקיר המפריד בין התא השני לתא השלישי. ההגנה טוענת כי סימנים אלה הם טביעות נעליים, המסמנות מסלול יציאה מהתא. אני אגיד כבר כעת, **הסימנים אינם בעלי איכות זהה, ולא נקבע ע"י אף מומחה ממצא חד משמעי כי מדובר בטביעות נעליים, בודאי לא כאלו שנוצרו ע"י אותו זוג נעליים... וממילא אלה [צ"ל אינן] מסמנות מסלול יציאה**".

ואלה נימוקי הבקשה:

18. בטיעוני הפרקליטות בנאום הפתיחה שלה, בע' 149 (15-25) [להלן: **הטיעונים החדשים**] היא מתיימרת פתאום להתנער מעמדתה הברורה והעקבית לגבי היותן של העקבות הזרות טביעות נעל, לכל אורך ההליכים המשפטיים בענייניו של המבקש ב-15 השנים האחרונות, החל מהמשפט הראשון ועד שהסתיים בשלהי שנת 2010, דרך הערעור בבהמ"ש העליון, שהליכיו השתרעו על פני מספר שנים נוספות והסתיימו ב-23.12.15, וכלה בהליכים שהתקיימו בבקשה לקיום משפט חוזר, ואף הם נמשכו מספר שנים. זאת בטענתה כי מדובר כביכול רק ב"סימנים" וכי לא הוכח כביכול כי מדובר בעקבות נעל.

19. יתר על כן, בטיעונים היא מתיימרת להתנער מעמדתה הברורה ומהסכמותיה הנוספות והנילוות לכל אורך ההליכים המשפטיים עד היום בענייניו של המבקש, כי העקבות הזרות שייכות לאותה נעל (לאותו זוג נעליים אחד), כלומר לאותו אדם, כי מי שהטביען לא היה המבקש, וכי הן סימנו מסלול יציאה מהתא.

20. בהתנהלותה זו היא מתיימרת לצאת כנגד **מצאים עובדתיים, שנקבעו על סמך הסכמותיה וטיעוניה, שחזרו ונישנו 15 שנה** (וראו למשל בנספח א' – "**בבירור**" מדובר בנעליים וכן בזוג אחד, וכן בנספח ב' – "**בידוע**" כי נמצאו עקבות נעל שהן כנראה של אותה נעל, ומסמנות מסלול יציאה מהתא) ע"י מותבים רבים, הן של בהמ"ש המחוזי הנכבד (כב' ארבעת השופטים שישבו בדין במשפט הראשון, ובהשלמת הכרעת הדין לאחר החזרת הדין מבהמ"ש העליון) וכב' השופט טאהא (שהחליט על שחרורו של המבקש ביום 26.8.21 לאחר שדן בראיות לכאורה

ובעילת המעצר), והן של בהמ"ש העליון (כב' השופטים עמית, זילברטל, ודנציגר בערעור) (ראו למשל בנספח ג' ציטוט הסכמתה על ידו, וקביעה מודגשת של ממצא עובדתי על בסיס הסכמתה); כב' המשנה לנשיאת בהמ"ש העליון, השופט מלצר (בהחלטה על קיום משפט חוזר); וכב' השופט שטיין (בהחלטה לדחות את ערר הפרקליטות על שחרור המבקש).

20. חמור מכך, **הפרקליטות מתיימרת באמצעות הטיעונים החדשים לנפץ ולהחריב את כל בסיסו של המשפט החוזר בתיק הנדון!** ודוק, כב' השופט מלצר הרי השתית את החלטתו על קיום משפט חוזר על קיומן של העקבות הזרות (וראו בסעי' 14 לעיל) וזאת על בסיס הסכמת הצדדים בדבר קיומן וכן איפיון כמתואר לעיל.

וראה למשל בסעי' 147 להחלטתו (בסעי' 14 ג' לעיל): "מכיוון שלפנינו **שורת תמימות דעים בין הצדדים** לגבי ממצאי חוות דעת שור בענין אי ההתאמה בין נעלי המבקש לבין **העקבות הנעל הזרות** (ובכללן העקבה על האסלה) – **הרי שבמצב דברים זה קיים קושי להצביע על המבקש כמי שביצע את מעשה הרצח** (ההדגשה במקור)....."

וראה גם בסעי' 188 להחלטתו (סעי' 14 ו' לעיל): "... **די בסוגיית זליגת הדם על גבי העקבה שעל מכסה האסלה**... כדי להורות על קיום משפט חוזר בעניינו של המבקש... על בהמ"ש המברר לצלול לעומק הסוגיה הנוגעת לזליגת הדם על גבי העקבה שעל מכסה האסלה... לקיים בפניו חקירות של המומחים... ולעמוד על טענות הצדדים בענין **עקבות הנעליים הזרות**... ונפקויותיהן האפשריות של כל אלה על הרשעה או זיכוי. בגדר השלכותיהם של נושאים אלה יוכל בהמ"ש המחוזי לבדוק מחדש גם את התוודותו והודאותיו של המבקש, והתיישבותן עם מה שעולה מהחומר החדש, לרבות הפרטים המוכמנים והחיזוקים שנזכרו בדעת הרוב בפסק הדין בערעור".

ברור אפוא כי **ללא קיומן של העקבות הזרות כב' השופט מלצר לא היה מורה על קיומו של המשפט החוזר, הוא התיק הנדון!**

21. חמור מכך, התנערותה של הפרקליטות, כאמור לעיל, היא עוד מניפולציה בלתי חוקית ומעוותת דין (דינו של המבקש) בשרשרת המניפולציות וה"זיגזגים" הרבים שהיא עושה בעמדותיה (ורק שלושה מהם יאוזכרו להלן). ודוק, במהלך ההליכים בבקשה, שכללו החלפת טיעונים בכתב רבים וכן דיונים בפני כב' השופט מלצר, הפרקליטות כמובן הסכימה (כלומר המשיכה להסכים) את כל ההסכמות לגבי העקבות הזרות, ובמקביל טענה, כאמור, כי הגופה דיממה אחרי גילוי הגופה (כלומר כחמש שעות אחרי מותה). משנוכחה לדעת כי המומחה מטעמה הסכים בחוות דעתו כי הגופה דיממה ברצח או מיד לאחריו, שינתה חזית בפתאומיות, וטענה כי אמנם הגופה דיממה מיד לאחר הרצח אולם כתם הדם נקווה בתוך קפל ספקולטיבי שהיה במעילה של המנוחה, ורק עם הצמדת רפידות המוניטור על גופת המנוחה, הוא "ניעור לחיים" וגלש גלישה ספקולטיבית על העקבה הזרה הראשונה (וראו בקורתו של כב' השופט מלצר על התנהלות זו בסעי' 153-155 להחלטה על קיום משפט חוזר).

במענה לסחריר חדש זה השיב הח"מ הן לבהמ"ש העליון (עוד לפני מתן ההחלטה) והן בדיון בבקשה לשחרור המבקש בבהמ"ש הנכבד (אחרי ההחלטה) כי בחוה"ד הפתולוגית נכתב מפורשות כי מעיל המנוחה נמצא ספוג בדם, ולכן אין היתכנות לספקולציה זו, ודין המבקש לזיכוי!

בנוסף, מקביעות כב' השופט מלצר בסעי' 188 להחלטתו (וראו סעי' 14 ו' לעיל, וכן סעי' 155 ו-191 להחלטה) הפרקליטות גם הבינה כי בהמ"ש הנכבד אמור להכריע את הדין קודם כל עפ"י העקבות הזרות וכתם הדם שכיסה על העקבה הראשונה, ואלה ישליכו על משקל כל יתר הראיות(!), ובכלל זה על משקל התוודויות המבקש וכל יתר החיזוקים שנקבעו להן (כמו למשל הפרטים ה"מוכמנים").

אם לא די בכך, כב' השופט שטיין קבע ביום 26.8.21, כאמור (ראו בסעי' 16 לעיל), כי "אם התביעה לא תצליח להתמודד עם הכרסום שלכאורה חל בראיות אלו, באופן שימחק מכל וכל את את הספק המוחשי לגבי אשמתו של הנאשם, יהא על בית המשפט אשר מקיים את המשפט החוזר לזכות את הנאשם... הראיות החדשות שעניינן עקבות הנעליים הזרות בתא השירותים שבו נרצחה המנוחה... כל אלה טעונות בירור משפטי יסודי שבמסגרתו תידרש התביעה להפריך את תזת החפות של המשיב באופן שיסיר כל ספק סביר לגבי אשמתו".

בשלב זה גם הבינה הפרקליטות כי אין מנוס מזיכוי המבקש (ומקל וחומר לאחר שקיבלה ממש לאחרונה חומר חקירה נוסף מאחד מעדיה המומחים, שהועבר גם לח"מ, ולפיו מעיל המנוחה אכן נמצא כשהוא ספוג בדם) ולכן ביצעה שוב שינוי חזית/פניית פרסה, והפעם פרועה במיוחד, דורסנית במיוחד וכזו המתיימרת לעוות את דינו של המבקש, ולשים ללעג את כל הערכאות ואת כל המותבים שדנו בעניינו עד היום!

22. הטיעונים החדשים של הפרקליטות בלתי חוקיים מסיבה נוספת, משום שהיא מנסה להשיג לעצמה באמצעות המניפולציה יתרון ראייתי עצום ביחס למצב הראייתי במשפט הראשון! ודוק, היא רוצה "להעיף" מעל פניה ב"הינף פה" את העקבות הזרות ומאפייניהן, שכמובן היו קיימים במשפט הראשון (כמו גם בכל ההליכים שלאחר מכן). בכך היא נוהגת כילד שבאמצע המשחק או בסופו, כשהוא בפיגור, דורש כי בשער היריב לא יעמוד שוער וגם לא יפריעו לו כשהוא רץ, ואז דוהר עם הכדור אל עבר השער הריק.

החומר הוא שעסקינן בחייו של המבקש, ובעובדה כי המשפט החוזר נועד במהותו להועיל למבקש ולא לפרקליטות, ובודאי לא על מנת שהפרקליטות תנסה לשפר עמדות באופן מניפולטיבי (הגובל בנכלוליות).

23. הח"מ יבקש להדגיש גם כי, עם כל הכבוד הראוי ובהכנעה רבה, הוא סבור שגם בהמ"ש הנכבד, מצידו, אינו מוסמך להתיר לפרקליטות לטעון את הטענות החדשים ו/או לנסות "להוכיחם". זאת משום שהוא קיבל את "כתב המנדט/ההסמכה" שלו, לקיום המשפט החוזר בפניו, אך ורק בהתאם לקביעות כב' השופט מלצר בנוגע לקיום העקבות הזרות והשלכותיהן הראייתיות העוצמתיות (וראו בנדון למשל קביעתו של כב' השופט מלצר בסעיף 188 להחלטתו).

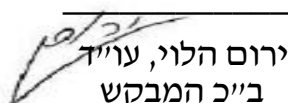
"צינור החמצן" של המשפט החוזר בתיק הנדון הוא קביעותיו של כב' השופט מלצר בהחלטתו. לכן מתן אפשרות תאורטית לפרקליטות להמשיך ולטעון את הטענות החדשים ואף לנסות "להוכיחם", הוא ניתוק "צינור חמצן" זה הן מחוקיות המשפט החוזר, והן מתקינותו והגינותו ביחס למבקש.

24. ולסיום, הח"מ ידגיש כי **התנהלות הפרקליטות, לפיה היא נותנת לעצמה דרור לשנות את עמדותיה והצהרותיה כזיקית בהתאם לראיות ולהתפתחויות הראייתיות, הן בהליכים בפני כב' השופט מלצר בבהמ"ש העליון, והן בתיק הנדון, היא הרבה יותר גרועה מהתנהלותו של המבקש בחקירתו ובמשפטו הראשון!**

הוא היה זר בארץ, חסר השכלה ושפה, בקושי מתפרנס כשיפוצניק לעת מצוא, עם רגשי נחיתות, חסר עמוד שדרה, וקל ביותר להשפעה, ואילו היא אמורה להוות את זרועה הארוכה והציבורית של מערכת הצדק במדינה, ולעזור לבתי המשפט לעזור להוציא את הצדק לאור, ולא לתעתע בו "ולשבור את הכלים".

כיצד היא מתימרת לטעון במשפט שהמבקש התנהג כמניפולטור, וכיצד ראש צוות החקירה כינה אותו כך [למשל כשהמבקש לא הצליח לנחש עד סוף החקירה (!) כיצד הונחה המנוחה על מכסה האסלה המורד] כשהיא מתנהגת במניפולטיביות כה בולטת וחמורה?! הרי זו צביעות שאין כדוגמתה, ופארסה לשמה!

בשל האמור לעיל מתבקש בהמ"ש הנכבד לקבוע דיון בבקשה זו לאחר שהח"מ יסיים לחקור את עד התביעה יורם אזולאי, דהיינו לישיבת יום 19.10.21 או למועד קרוב אחר, המתאים לו.

 ירום הלוי, עו"ד
 ב"כ המבקש